

- upphäva den överklagade domen,
- bifalla klagandens yrkanden i första instans, närmare bestämt yrkandet om ogiltigförklaring av artikel 3 i det omtvistade beslutet,
- i andra hand återförvisa målet till tribunalen och i så fall ålägga denna att tillåta den avvisade bevisningen, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i första instans och i överklagandet och förplikta intervenienten, Comunidad Autónoma de la Rioja, att ersätta rättegångskostnaderna i första instans.

Grunder och huvudargument

1. Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att i det konkreta fallet bedöma att det inte förelåg exceptionella omständigheter som medförde att berättigade förväntningar hade uppstått om att den omtvistade skatteåtgärden var rättsenlig, vilket mot bakgrund av principen om skydd för berättigade förväntningar skulle ha hindrat att beslut om återkrav av stödet fattades enligt artikel 14.1 i förordning nr 659/1999⁽¹⁾. Förstainstansrätten har missuppfattat de faktiska omständigheterna i målet och åsidosatt den kontradiktoriska principen. Rättspraxis avseende motivering har åsidosatts.

Varken den formella skillnaden mellan den omtvistade skatteåtgärden och den åtgärd som var föremål för beslut 93/337⁽²⁾, den omständigheten att kommissionen hade kunnat motivera selektivitetskriteriet med en annan omständighet än den som anges uttryckligen i beslut 93/337, eller den förklaring om oförenlighet som anges i beslut 93/337, utgör tillräckliga rättsliga skäl för att förstainstansrätten inte ska godta förekomsten av exceptionella omständigheter som, i sig eller i kombination med andra omständigheter som sammanfaller vad gäller besluten, hindrar att kommissionen beslutar om återkrav av det stöd som avses i det ifrågasatta beslutet.

Genom att fastslå att de omtvistade åtgärderna i de förenade målen T-30/01–T-32/01 och T-86/02–T-88/02 av skattetekniska skäl och skäl som rör storleken på lättningen inte är jämförbara med den omtvistade skatteåtgärden, har förstainstansrätten missuppfattat de faktiska omständigheterna i målet, åsidosatt den kontradiktoriska principen och, därutöver, uppenbart åsidosatt fast rättspraxis avseende motivering.

Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att fastslå att kommissionens förhållningsätt till 1993 års skatteundantag, liksom till skattelättnaden enligt lag 22/1993, inte utgör en exceptionell omständighet som har kunnat ge upphov till någon form av berättigad förväntan om att den omtvistade skatteåtgärden var rättsenlig, vilket skulle ha hindrat återkrav av stödet enligt artikel 14.1 i förordning 659/1999, med hänsyn till att ett sådant återkrav skulle strida mot principen om skydd av berättigade förväntningar.

2. Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att inte iaktta rättegångsreglerna om bevisning och genom att avvisa av klaganden föreslagen bevisning, avseende företeendet av bestämda handlingar från kommissionen, vilka, mot bakgrund av de skäl som förstainstansrätten angett som skäl för att ogilla klagandens yrkanden, visat sig vara fundamentala för försvaret av klagandens intressen. Förstainstansrätten har åsidosatt rätten till en rättvis rättegång, principen om parternas likställdhet i processen och rätten till försvar.

Genom att inte tillåta den föreslagna bevisningen har förstainstansrätten åsidosatt klagandens grundläggande rätt till en rättvis rättegång, eftersom den avvisade bevisning som har visat sig vara fundamental för klaganden och därigenom åsidosatte dennes rätt till försvar, med hänsyn till att klagandens yrkande ogillades av det skälet att den inte hade visat just det som skulle styrkas med den avvisade bevisningen: Om inte redan kommissionens uttryckliga slutliga ställningstagande avseende ett klagomål år 1994 rörande en i huvudsak identisk åtgärd som hade antagits 1993, vilket kommissionen avlog, utgör en exceptionell omständighet, så utgör åtminstone kommissionens handlande det, i den mån detta handlande förorsakade en berättigad förväntan om att 1993 års skatteåtgärder var rättsenliga, vilket ledde till att den omtvistade skatteåtgärden antogs år 1996.

-
- (1) Rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget
- (2) Kommissionens beslut 93/337/EEG av den 10 maj 1993, om ett system av skattestöd vid investeringar i Baskien (EGT L 134, s. 25)

Begäran om förhandsavgörande framställd av Cour de cassation (Frankrike) den 25 november 2009 — Charles Defossez mot Christian Wiart, konkursförvaltare för Sotimon SARL, Office national de l'emploi, CGEA de Lille

(Mål C-477/09)

(2010/C 37/19)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Cour de cassation

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Charles Defossez

Motpart: Christian Wiart, i egenskap av konkursförvaltare för Sotimon SARL, Office national de l'emploi (fonds fermeture d'entreprises), CGEA de Lille

Tolkningsfrågor

Ska artikel 8a i rådets direktiv 80/987/EEG av den 20 oktober 1980 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagarna vid arbetsgivarens insolvens,⁽¹⁾ i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/74/EG av den 23 september 2002 om ändring av rådets direktiv 80/987/EEG,⁽²⁾ i vars punkt 1 det föreskrivs att när ett företag som är verksamt på minst två medlemsstaters territorium blir insolvent, ska institutionen i den medlemsstat på vilkens territorium arbetstagarna normalt utför eller utförde sitt arbete vara behörig institution för betalningen av utestående fordringar till arbetstagarna, och i vars punkt 2 det föreskrivs att omfattningen av arbetstagarnas rättigheter ska fastställas i den lagstiftning som gäller för den behöriga garantiinstitutionen, tolkas så, att den föreskriver vilken institution som är behörig, med undantag för varje annan institution? Om nämnda bestämmelse inte ska tolkas på ovan nämnda sätt ska den då, med hänsyn till att direktivets syfte är att förstärka rättigheterna för de arbetstagare som har använt sig av sin rätt till fri rörlighet och med hänsyn till att direktivet enligt artikel 9 första stycket inte ska påverka medlemsstaternas rätt att tillämpa eller utfärda lagar eller andra författningar som är gynnsammare för arbetstagarna, tolkas så att löntagaren behåller rätten att göra anspråk på den gynnsammaste garantin från den institution vid vilken arbetsgivaren är försäkrad och till vilken denne betalar avgifter enligt nationell rätt, istället för garantin från institutionen enligt artikel 8a direktivet?

⁽¹⁾ EGT L 283, s. 23; svensk specialutgåva, område 5, volym 2, s. 121.

⁽²⁾ EGT L 270, s. 10.

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Audiencia Provincial de Tarragona (Spanien) den 30 november 2009
— Brottmål mot Maguette Gueye**

(Mål C-483/09)

(2010/C 37/20)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Audiencia Provincial de Tarragona

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Maguette Gueye

Övriga parter: Ministerio Fiscal och Eva Caldes

Tolkningsfrågor

1. Ska brottsoffrets rätt att bli förstådd, som det hänvisas till i skäl 8 i rambeslutet⁽¹⁾, tolkas som en positiv förpliktelse för de statliga myndigheter som ansvarar för att beivra de brottsliga gärningarna att göra det möjligt för brottsoffret att uttrycka sin bedömning, sina tankar och sina åsikter beträffande de eventuella direkta konsekvenser för brottsoffrets liv som kan bli resultatet av påföljder som ådöms den gärningsman som brottsoffret är knutet till genom familjeband eller genom en nära känslomässig relation?
2. Ska artikel 2 i rambeslutet 2001/220/RIF tolkas så, att medlemsstaternas skyldighet att erkänna brottsoffrens rättigheter och legitima intressen innebär att de måste ta hänsyn till brottsoffrets åsikt när förfarandets straffrättsliga följder omedelbart och grundläggande kan påverka utvecklingen av brottsoffrets rätt till fri personlig utveckling, ett privatliv och ett familjeliv?
3. Ska artikel 2 i rambeslutet 2001/220/RIF tolkas så, att de statliga myndigheterna inte får underlåta att beakta brottsoffrets fria vilja när brottsoffret motsätter sig att besöksförbud utfärdas och upprätthålls när gärningsmannen är en familjemedlem, det inte föreligger någon objektiv risk för återfall i brott och det bedöms att graden av personlig, social, kulturell och emotionell förmåga utesluter att brottsoffret är underkastat gärningsmannen, eller ska nämnda åtgärd tvärtom anses rättsenlig i samtliga fall, med hänsyn till den särskilda karaktären hos denna typ av brott?
4. Ska artikel 8 i rambeslutet 2001/220/RIF, i vilken det fastställs att staterna ska säkerställa adekvat skydd för brottsoffren, tolkas så att den innebär att det är tillåtet med en generell och obligatorisk skyldighet att utfärda besöksförbud eller kontaktförbud såsom tilläggsstraff i samtliga fall där den gärning som brottsoffret har blivit utsatt för utgörs av brott inom familjen, med hänsyn till den särskilda karaktären hos denna typ av brott, eller innebär artikel 8 tvärtom att det ska ske en individuell bedömning som gör det möjligt att i varje enskilt fall avgöra vilken skyddsnivå som, med beaktande av föreliggande intressen, ska anses utgöra ett adekvat skydd?
5. Ska artikel 10 i rambeslutet 2001/220/RIF tolkas så att det är möjligt att generellt utesluta medling i straffrättsliga förfaranden som avser brott inom familjen, med hänsyn till den särskilda karaktären hos denna typ av brott, eller ska medling tvärtom vara tillåten även i sådana förfaranden, med en avvägning i varje enskilt fall mellan föreliggande intressen?

⁽¹⁾ Rådets rambeslut 2001/220/RIF av den 15 mars 2001 om brottsoffrets ställning i straffrättsliga förfaranden.(EGT L 82, s. 1)